

Szop pracz *Procyon lotor*

OPIS Jedyny przedstawiciel rodziny szopowatych w Polsce. Wielkością zbliżony do jenota – długość do 70 cm, ogon około 25 cm, wysokość w kłębie 30 cm, masa ciała od 4,6 (samice) do 5,4 kg (samce). Ubarwienie zimowe futra jest szarobrazowe z rudawym odcieniem, letnie – staloszare w różnych odcieniach. Charakterystyczne jest ubarwienie części twarzowej, silnie kontrastujące z resztą ciała. Na białym tle, w poprzek głowy, przez policzki i oczy przebiega wyraźnie ciemna pręga. Nos ciemny, prawie czarny. Głowa szeroka, szpiczasto zakończona, z dość krótkim pyskiem. Duże i szeroko ustawione uszy. Na ogonie na przemian ciemniejsze i jaśniejsze poprzeczne pręgi. Nogi stosunkowo krótkie, nie pozwalające na szybkie bieganie.

BEHAVIOR Zamieszkuje wilgotne lasy liściaste i mieszane, w pobliżu których znajdują się ciekły wodne, stawy, jeziora i wolno płynące rzeki oraz tereny bagienne. Potrafi jednak znakomicie dostosować się do każdych warunków i żyć nawet w pobliżu terenów zurbanizowanych. Aktywny nocą, dzień przesypia w dziuplach lub koronach drzew. Czasem w okresie silnych mrozów może zapadać w lekki sen zimowy. Szopy przemierzają spore odległości penetrując brzegi płytkich cieków wodnych. Najlepiej rozwiniętym zmysłem jest dotyk. Dotyk jest ich najlepiej rozwiniętym zmysłem. Wzrok i słuch słabo rozwinięte. Doskonale pływa, dobrze chodzi po drzewach.

POCHODZENIE Szop pracz występuje naturalnie w Ameryce Północnej i Środkowej. Dominujące znaczenie dla kolonizacji zachodnich obszarów Polski miał napływ szopów pracy z terenu Niemiec (Brandenburgia), gdzie istniała już wówczas stabilna populacja tego drapieżnika. Drugim kierunkiem inwazji na terytorium Polski jest wschód kraju – napływ szopów obserwuje się z terenu Białorusi. Obszar występowania gatunku w Polsce obejmuje tereny województwa lubuskiego, zachodniopomorskiego, wielkopolskiego, dolnośląskiego i opolskiego.

OBCY GATUNEK INWAZYJNY

OBCY GATUNEK INWAZYJNY

Zagrożenie ze strony szopa pracza wiąże się przede wszystkim z drapieżnictwem na przedstawicielach fauny rodzimej oraz konkurencją względem niej. Bardzo istotne jest również zagrożenie epizootyczne i epidemiologiczne, związane z faktem, iż szop pracz jest gospodarzem i wektorem wścieklizny oraz pasożytów potencjalnie groźnych dla ludzi i zwierząt (m.in. *Baylisascaris procyonis*, *Strongyloides procyonis*).

OKRES POLOWAŃ Na szopa pracza polować można przez cały rok.

BROŃ Myśliwska broń o lufach gwintowanych: sztucer, ekspres, kniejówka, dryling. Myśliwska amunicja półpłaszczowa i pełnopłaszczowa o energii pocisku nie mniejszej niż 1000 J w odległości 100 metrów od wylotu lufy. Szopy pracze są niewielkimi drapieżnikami, dlatego do polowań na nie wystarczą mniejsze kalibry kulowe takie jak .222 Rem. .223 Rem. 5,6 x 50, 5,6 x 57 .243 Win. Pociski te posiadają odpowiednią energię i stosunkowo płaski tor lotu, co ułatwia trafienie na dłuższych dystansach.

POLOWANIE Na szopy pracze poluje się indywidualnie lub zbiorowo. Najczęściej z zasiadki, przy nęcisku lub przy okazji polowania na inne zwierzęta. Z uwagi na tryb życia szopa, najlepsze wyniki dają polowania w nocy. Zwabia je zapach różnych owoców, miodu i ryb. Wobec szopów pracy nie stosuje się zasad selekcji. Można również polować na szopy z wykorzystaniem pułapek żywołownych. **Ze względu na rosnącą liczebność populacji szopa pracza, a tym samym rosnącą presję z jego strony na gatunki rodzime, zachęca się do odłowu tego obcego gatunku inwazyjnego.**